

זוהר הקדוש עם פירוש מתוך מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזוה"ק לפרשת שמיני

תיקוני זהר חלק ד

זיום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	קלה ע"א	תקב
שני	קלה ע"ב	תקלד
שלישי	קלו ע"א	תקמד
רביעי	קלו ע"ב	תקנד
חמישי	קלו ע"א	תקסח
שישי	קלו ע"ב	תקפז
שבת	קלח ע"א	תקפט

עלון מס' 78 - חג המסח תש"פ

י"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

בעת הדין במצרים היה ענין הרחמים והרפואה לישראל

תנאי אמר רבי יוסי, בההוא ממש דאשתכח דינא למצראי, בההוא ממש אשתכח רחמי לישראל, הדא הוא דכתיב וראיתי את הדם ופסחתי עליכם, וכן תנא, בכל אינון פתרון קדישין דלעילא, כמה דאשתכח דינא אשתכח רחמי, וכלא בשעתא חדא.

תנא רבי חזקיה, פתיב (שם י"ט כב) ונגף יהו"ה את מצרים, נגוף ורפא, נגוף למצרים ורפא לישראל, מאי ורפא, ממאי שנימולו צריכים רפואה, ותנא באותה שעה שנגפו מצראי, באותה שעה נתרפאו ישראל, דתנאי אמר רבי יוסי (אמר רבי חזקיה), מאי דכתיב (שמות י"ב כג) ופסח יהו"ה על הפתח, מאי על הפתח, ופסח יהו"ה עליכם מפעי ליה, אבל על הפתח, על הפתח ממש, זהו פתח הגוף, ואי זהו פתח הגוף, הוי אומר זו מילה.

מתוך מדבש

בעת הדין במצרים היה ענין הרחמים והרפואה לישראל

תנאי אמר רבי יוסי, בההוא ממש דאשתכח דינא למצראי באותה המדה ממש שהיה הדין על מצרים דהיינו ע"י המלכות, בההוא ממש אשתכח רחמי לישראל באותה המדה ממש היה רחמים על ישראל דהיינו מן המלכות נתעורר רחמים על ישראל, כי כל ספירה כלולה מדין ורחמים, הדא הוא דכתיב וראיתי את הדם הרומז לדין על המצרים, ופסחתי עליכם פי' וחמלתי עליכם להציל אתכם הרי רחמים על ישראל, וכן תנא, בכל אינון פתרון קדישין דלעילא וכן למדנו שבכל הספירות הקדושות של מעלה, כמה דאשתכח דינא אשתכח רחמי וכלא בשעתא חדא כמו שיש דין כך יש רחמים והכל בשעה אחת, כי החסד כלול בדין והדין כלול בחסד.

תנא רבי חזקיה, פתיב ונגף יהו"ה את מצרים נגוף ורפא פירושו נגוף למצרים ורפא לישראל ר"ל שלא רק הצלת ישראל היה בעת מכת בכורות אלא גם רפואה היה לישראל, ושואל מאי ורפא ממה היו צריכים להרפא, ואמר ממאי שנימולו היו צריכים רפואה, ונתרפאו ע"י גלוי השכינה. ותנא, באותה שעה שנגפו מצראי ממש בעת שנגפו המצרים באותה שעה נתרפאו ישראל מכאב המילה, דתנאי אמר רבי יוסי, מאי דכתיב ופסח יהו"ה על הפתח, מאי על הפתח, ופסח יהו"ה עליכם מפעי ליה כי זהו התכלית שינצלו ישראל, ומתוך אבל משי"כ על הפתח פירושו על הפתח ממש והיינו זהו פתח הגוף ומפרש ואי זהו פתח הגוף, הוי אומר זו מילה ר"ל שכשפסח הקב"ה על הפתח נתרפאו מכאב המילה.

(כא דף לו ע"א, ובביאורינו כרך ה עמ' שפד - שפה)

הדם נכנס לתוך המצרים ובקע את מעיהם

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה, אָמור אֶל אֶהְרֹן קַח מַטֶּה וּנְטֵה יָדְךָ עַל מִימֵי מִצְרַיִם עַל נְהַרְוֹתָם עַל יְאוּרֵיהֶם וְעַל אֲגַמֵּיהֶם, וְעַל כָּל מַקְוֵה מִימֵיהֶם וַיְהִי דָם וְגוֹ', אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָאֵי קָרָא אֵית לְאִסְתַּפְּלָא בֵּיה, וְהִיךְ יְכִיל לְמַהֲךָ לְכָל הַנִּי אַתְרֵי, (ולא עוד אלא) וְתוּ דְהָא כְּתִיב וַיִּמְלֵא שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵי הַפּוֹת יְהוָה אֶת הַיָּאֹר, אֶת הַיָּאֹר כְּתִיב, וְאֵת אֲמַרְתָּ עַל מִימֵי מִצְרַיִם עַל נְהַרְוֹתָם עַל יְאוּרֵיהֶם וְעַל אֲגַמֵּיהֶם.

אֵלָּא מִימֵי מִצְרַיִם נִילּוּס הָוָה, וּמִתְמָן אֲתַמְלִיין כָּל אֵינּוֹן שְׁאָר אֲגַמֵּין וַיָּאֹרִין וּמִבּוּעֵין וְכָל מִימֵין דִּילְהוֹן, וְעַל דָּא אֶהְרֹן לֹא נָטָה לְמַחָאָה אֵלָּא לְנִילּוּס בְּלַחְדוּדֵי, וְתָא חֲזִי דְהִכֵּי הוּא דְכְּתִיב וְלֹא יִכְלוּ מִצְרַיִם לְשִׁתּוֹת מִיָּם מִן הַיָּאֹר [וכו'].

אֵי תִימָא בְּגִין גִּיעוּלָא הָוָה וְלֹא יִתִּיר, תָּא חֲזִי, שְׁתָּאן דְּמָא וְעָאֵל לְמַעֲיָהוּ וְאִסְתַּלַּק וּבְקַע, עַד דְּהוּוּ מְזַבְנִין לֹון יִשְׂרָאֵל מִיָּא בְּמִמוּנָא, וּכְדִין שְׁתָּאן מִיָּא, בְּגִינֵי כֶּף שִׁירוּתָא לְאִלְקָאָה לֹון הָוָה דְּמָא.

בזכות ג' התפלות שבכל יום הביא הקב"ה מכת הצפרדע

אֲדַפְּר לֹון קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרַיִם, וְסָלִיק עַל פְּרַעָה אֵלִין דְּלֹא מִשְׁתַּפְּכֵי יִמְמָא וְלִילֵיָא,

מתוק מדבש

ודאי שכל מימיהם היו מימי היאור, שאפילו מי בורות לא נבעו אלא משם, לזה בנטיית יד אהרן על היאור נתמלאו כל המקומות של מימי מצרים בדם [וכו'].

אֵי תִימָא בְּגִין גִּיעוּלָא הָוָה וְלֹא יִתִּיר אִם תֹּאמַר שׁוּזָה לְבַד הִיתָה מַכַּת דָּם מִשׁוּם שֶׁהִיא מֵאוּס לְשִׁתּוֹת דָּם וְלֹא יוֹתֵר, תָּא חֲזִי, שְׁתָּאן דְּמָא וְעָאֵל לְמַעֲיָהוּ וְאִסְתַּלַּק וּבְקַע בָּא וּרְאָה שֶׁהַמִּצְרַיִם שְׁתוּ דָם וְנִכְנַס הַדָּם לְמַעֲיָהֶם וְעַלָּה וּבְקַע מַעֲיָהֶם, עַד דְּהוּוּ מְזַבְנִין לֹון יִשְׂרָאֵל מִיָּא בְּמִמוּנָא עַד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מוֹכֵרִים לָהֶם מִיָּם בְּמִמוּן, כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ חֲז"ל שֶׁמִּכָּאן נִתְעַשְׂרוּ יִשְׂרָאֵל, וּכְדִין שְׁתָּאן מִיָּא וּרְקֵא אִז הָיוּ יְכוּלִים לְשִׁתּוֹת מִיָּם, בְּגִינֵי כֶּף שִׁירוּתָא לְאִלְקָאָה לֹון הָוָה דְּמָא לְכַן מַכָּה הִרְאִישׁוּנָה הִיתָה דָּם כְּדֵי שִׁיתְחִיל מַעֲתָה בִּיזַת מִצְרַיִם.

(וּרְאָה דָּף כַּח ע"ב, וּבִבְיָאוּרֵינוּ כִּרְךָ ה' ע"ב רַחֲצֵ - שֵׁא)

בזכות ג' התפלות שבכל יום הביא

הקב"ה מכת הצפרדע

אֲדַפְּר לֹון קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרַיִם זְכוֹר הַקַּב"ה בְּמִצְרַיִם אֵת הַזְּכוֹת שֶׁעֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לְהַתְּפִלָּל שֶׁלֹּשׁ תְּפִלוֹת בַּיּוֹם וּבְלִילָהּ, וְסָלִיק עַל פְּרַעָה אֵלִין דְּלֹא מִשְׁתַּפְּכֵי יִמְמָא וְלִילֵיָא וְהִבִּיא הַקַּב"ה עַל פְּרַעָה אֵלוּ

הדם נכנס לתוך המצרים ובקע את מעיהם

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה, אָמור אֶל אֶהְרֹן קַח מַטֶּה וּנְטֵה יָדְךָ עַל מִימֵי מִצְרַיִם עַל נְהַרְוֹתָם עַל יְאוּרֵיהֶם וְעַל אֲגַמֵּיהֶם וְעַל כָּל מַקְוֵה מִימֵיהֶם וַיְהִי דָם וְגוֹ', אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָאֵי קָרָא אֵית לְאִסְתַּפְּלָא בֵּיה פְּסוּק זֶה יֵשׁ לְהַתְּבוּנָה בּוּ, וְהִיךְ יְכִיל לְמַהֲךָ לְכָל הַנִּי אַתְרֵי וְכִי אֵיךְ יוּכַל אֶהְרֹן לְלַכֵּת לְכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁל מִימֵי מִצְרַיִם, וְתוּ וְעוֹד קִשָּׁה דְּהָא כְּתִיב וַיִּמְלֵא שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵי הַפּוֹת יְהוָה אֶת הַיָּאֹר, אֶת הַיָּאֹר כְּתִיב מִשְׁמַע שֶׁרַק יָאֹר אֶחָד נִלְקָה בְּמַכַּת דָּם וְאֵת אֲמַרְתָּ עַל מִימֵי מִצְרַיִם עַל נְהַרְוֹתָם עַל יְאוּרֵיהֶם וְעַל אֲגַמֵּיהֶם.

וּמִתְרַץ אֵלָּא מִימֵי מִצְרַיִם נִילּוּס הָוָה אֵלָּא מְקוֹר וְשׁוֹרֵשׁ כָּל מִימֵי מִצְרַיִם הִיא הַנִּילּוּס, וּמִתְמָן אֲתַמְלִיין כָּל אֵינּוֹן שְׁאָר אֲגַמֵּין וַיָּאֹרִין וּמִבּוּעֵין וְכָל מִימֵין דִּילְהוֹן וּמִשֶּׁם נִתְמַלְאוּ כָּל שְׁאֵר אֲגַמִּים וַיָּאֹרִים וּמַעֲיָנוֹת וְכָל מִימוֹת שֶׁלָּהֶם, וְעַל דָּא אֶהְרֹן לֹא נָטָה לְמַחָאָה אֵלָּא לְנִילּוּס בְּלַחְדוּדֵי וְעַל כֵּן אֶהְרֹן לֹא נָטָה אֵת יָדוֹ לְהַכּוֹת אֵלָּא לְנִילּוּס בְּלַבָּד, וְתָא חֲזִי דְהִכֵּי הוּא בָּא וּרְאָה שֶׁכֵּן הוּא דְכְּתִיב וְלֹא יִכְלוּ מִצְרַיִם לְשִׁתּוֹת מִיָּם מִן הַיָּאֹר וְאִם הִיא הִיא לָהֶם שְׁאֵר מִימוֹת יִשְׁתוּ מֵהֶם, אֵלָּא

ומאן אינון עורדעניא, דקלהון לא משתכף תדיר, בגין דאתקיף בעמא קדישא דלא משתככי
 ימא ולילי לשבחא ליה לקדשא בריך הוא, ולא הוה בר נש במצרים דיכיל למשתעי בהדי
 הדדי, ומנייהו אתחבלת ארעא, ומקלהון הו' ונוקין ורבין מתין, ואי תימא היך לא יכלין
 לקטלא לון, אלא אי ארים בר נש חוטרא או אבנא לקטלא חדא, אתבקעת ונפקין שית מינה
 מגו מעהא, ואזלי וטרטשי בארעא, עד דהוי מתמנע למקרב בהו [וכו].

ובההוא זמנא אושיט קדשא בריך הוא אצבעא דידיה, ובבלבל אינון נחלין נהרין דמצראי,
 ואתמנעו אינון נוני דחכמתא דילהון, חד אתהפף לדמא, וחד דסליקו נוני קלין,
 (ס"א דכלהו נונין תליין) בלא תועלתא, ולא אתי עלייהו רוחא דאינון חכמתן.

השיר שלעתיד לבא

אמר רבי יצחק, חדוותא ושירתא זמינן ישראל לשבחא לקדשא בריך הוא, פהאי שבחא
 דמשבחי ישראל בליליא דפסחא, דכנסת ישראל אתקדשת בקדושא דמלפא, הדא הוא

מתוק מדבש

שהיא סוד השכינה הנקראת אצבע אלהים ובלבל אותם
 הנחלים והנהרות של מצרים שמשם היתה כל חכמתם,
 ר"ל שבלבל למעלה את שורש חכמת מצרים ועי"ז גם
 למטה נתבלבלה חכמתם, ואתמנעו אינון נוני דחכמתא
 דילהון ונמנעו דגי החכמה שלהם להשפיע להם חכמה,
 חד אתהפף לדמא וחד דסליקו נוני קלין טעם אחד
 לפי שמימי הנהר נהפכו לדם, ועוד טעם כי המים העלו
 צפרדעים שהרימו קולם, בלא תועלתא ר"ל שהרימו
 קולם בלא תועלת של לימוד חכמה מהם, ולא כמקודם
 שמקולות הצפרדעים למדו חכמות, ולא אתי עלייהו
 רוחא דאינון חכמתן וכבר לא בא עליהם הרוח של
 אותם החכמות ע"י הצפרדעים.

(ורא דף ל ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך ה עמ' שיו-שיוט)

הבריות שאינם שוקטים יום ולילה, ומאן אינון ומי הם,
 ואמר עורדעניא דקלהון לא משתכף תדיר אלו הם
 הצפרדעים שקולם אינו משתק לעולם שעל ידם העניש
 הקב"ה את פרעה בגין דאתקיף בעמא קדישא דלא
 משתככי ימא ולילי לשבחא ליה לקדשא בריך
 הוא לפי שהחזיק בעם הקדוש שאינם שוקטים יום ולילה
 מלשבח להקב"ה. ואמר שגודל מכת הצפרדעים היתה כי
 ולא הוה בר נש במצרים דיכיל למשתעי בהדי
 הדדי מחמת קול הרעש של הצפרדעים לא היה אדם
 במצרים שהיה יכול לדבר עם חברו, ומנייהו אתחבלת
 ארעא ומהם נשחתה ונתקלקלה הארץ, ומקלהון הו'
 ונוקין ורבין מתין ומקולם היו התינוקות והילדים מתים.
 ואי תימא היך לא יכלין לקטלא לון ואם תאמר
 איך לא היו יכולים להרוג את הצפרדעים, אלא אי ארים
 בר נש חוטרא או אבנא לקטלא חדא אלא אם הרים
 אדם מקל או אבן להרוג אחת מהם, אתבקעת ונפקין
 שית מינה מגו מעהא היתה נבקעת והיו יוצאים שש
 מתוך מעיה, ואזלי וטרטשי בארעא והלכו והשחיתו
 בארץ, עד דהוי מתמנע למקרב בהו עד שהיו מונעים
 עצמם מלהתקרב אליהם [וכו].

השיר שלעתיד לבא

אמר רבי יצחק, חדוותא ושירתא זמינן ישראל
 לשבחא לקדשא בריך הוא שירה בשמחה עתידים
 ישראל לשבח להקב"ה, דהיינו לעתיד לבא שתהיה שמחה
 שלימה על ידי יחוד העליון [דקדשא בריך הוא ושכינתיה],
 פהאי שבחא דמשבחי ישראל בליליא דפסחא כאותו
 השבח שמשבחים ישראל בליל פסח, דכנסת ישראל
 אתקדשת בקדושא דמלפא שכנסת ישראל שהיא המלכות
 [השכינה] מתקדשת בקדושת המלך, הדא הוא דכתיב זהו

ובההוא זמנא ובזמן ההוא של המכות, אושיט קדשא
 בריך הוא אצבעא דידיה ובבלבל אינון
 נחלין נהרין דמצראי הושיט הקב"ה את אצבע שלו

דְּכָתִיב (ישעיה ל כט) הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם פְּלִיל הַתְּקַדְּשׁ חָג, פְּלִיל הַתְּקַדְּשׁ חָג דִּיִּיקָא. בְּרוּךְ יְהוּ"ה
לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

בפסח עתידים ישראל להגאל

וַיִּשְׁפֹּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר, וַיִּשְׁפֹּם לְפוֹרְקָנָא, וּבִיָּה (שם מו ג) הַבְּקָר אֹר, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (משלי ו כג)
וְתוֹרָה אֹר, וְהָאֵי אִיהוּ אֹר דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (שמות י כג) וְלִכְל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר, וְאִיהוּ
פֶּסַח דְּרוּעָא יְמִינָא, וּבִיָּה עֲתִידִין לִיגָאֵל.

שמחת ימי הפסח על שנכנסו ישראל לרשות הקדושה

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵי הָכֵי פֶּל כָּל יְמֵי שְׁתָּא נְמִי, אַמְאֵי שְׁבַעַת יוֹמִין, דְּכָתִיב שְׁבַעַת יָמִים שְׂאוֹר
לֹא יִמָּצָא בְּכַתִּיבְכֶם, שְׁבַעַת יָמִים וְלֹא יִתִּיר, אָמַר לִיה, פֶּל זְמַנָּא דְּאֶתְחַיִּיב בְּר נָשׁ
לְאֶתְחַזְּאָה גְרַמְיָה בְּן חוֹרִין הָכֵי אַצְטְרִיף, פֶּל זְמַנָּא דְּלֹא אֶתְחַיִּיב לָא אַצְטְרִיף.
לְמַלְפָּא דְּעֵבֵד לְחַד בְּר נָשׁ רוּפִינּוּס, פֶּל אֵינּוֹן יוֹמִין דְּסָלִיק לְהָאֵי דְרָגָא, חֲדֵי וְלָבִישׁ לְבוּשֵׁי

מתוק מדבש

ויאפו את הבצק עוגות מצות ולא חמץ, היה ראוי לאסור
חמץ רק בימי צאתם ממצרים לזכור את הנס, אבל לדידך
שאמרת שהשאור ומחמצת וחמץ רומזות על ג' קליפות
שיצאו ישראל מרשותם ולא חזרו להשתעבד עוד תחת ידם
לעולם, אם כן פֶּל יְמֵי שְׁתָּא נְמִי כל ימות השנה גם כן
לא יאכלו שאור וחמץ כמו שנאסרו כמה מאכלים שעל
ידם מתדבקים בחיצונים, אַמְאֵי שְׁבַעַת יוֹמִין למה נאסר
אכילת שאור וחמץ רק שבעת ימים דְּכָתִיב שְׁבַעַת יָמִים
שְׂאוֹר לֹא יִמָּצָא בְּכַתִּיבְכֶם הרי שְׁבַעַת יָמִים וְלֹא יִתִּיר
שהתורה אסרה חמץ רק שבעה ימים ולא יותר, אָמַר לִיה
רבי אבא לרבי יהודה, פֶּל זְמַנָּא דְּאֶתְחַיִּיב בְּר נָשׁ
לְאֶתְחַזְּאָה גְרַמְיָה בְּן חוֹרִין הָכֵי אַצְטְרִיף כל זמן
דהיינו שבעת ימי הפסח שאדם חייב להראות את עצמו
בן חורין צריך להזהר מאכילת חמץ, פֶּל זְמַנָּא דְּלֹא
אֶתְחַיִּיב לָא אַצְטְרִיף אבל כל השנה שאינו חייב להראות
את עצמו בן חורין אין צריך להזהר מאכילת חמץ.

לְמַלְפָּא דְּעֵבֵד לְחַד בְּר נָשׁ רוּפִינּוּס משל למלך שעשה
לאדם אחד שר גדול, פֶּל אֵינּוֹן יוֹמִין דְּסָלִיק
לְהָאֵי דְרָגָא, חֲדֵי וְלָבִישׁ לְבוּשֵׁי יְקָר כל אותם הימים
שעלה לאותה המדרגה והשררה היה שמח ולבש לבוש כבוד,
לְבַתֵּר לָא אַצְטְרִיף אבל אחר עבור ימי השמחה שוב אין
צריך ללבוש בגדי כבוד, לְשְׁתָּא אַחְרָא נְטִיר אֵינּוֹן יוֹמִין

שכתוב הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם לעתיד לבוא פְּלִיל הַתְּקַדְּשׁ חָג
היינו פְּלִיל הַתְּקַדְּשׁ חָג דִּיִּיקָא שאז יש יחוד עליון שלא
על ידי מעשינו אלא ברצון המאציל העליון, וכן יהיה לעתיד
לבוא בב"א, בְּרוּךְ יְהוּ"ה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.
(אמור דף צו ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תקו)

בפסח עתידים ישראל להגאל

וַיִּשְׁפֹּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר ומפרש וַיִּשְׁפֹּם לְפוֹרְקָנָא וישכם
להגאולה, שתהיה על ידי החסד, וּבִיָּה ובחסד כתוב
הַבְּקָר אֹר כי החסד נקרא אור, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ שנאמר
בחסד וְתוֹרָה אֹר כמו שכתוב (משלי לא כו) ותורת חסד,
וְהָאֵי אִיהוּ אֹר והחסד הוא נקרא אור, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ
שנאמר בו וְלִכְל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר דהיינו חסד, ומתי
יתעורר זה האור, ואמר וְאִיהוּ פֶּסַח דְּרוּעָא יְמִינָא והוא
יתעורר בפסח שהוא סוד זרוע ימין שבחסד, וּבִיָּה עֲתִידִין
לִיגָאֵל לכן בפסח עתידים ישראל ליגאל בב"א.
(תיקוני זהר תיקון כב דף סז ע"ב, ובביאורינו כרך ב עמ' שסא)

שמחת ימי הפסח על שנכנסו ישראל לרשות הקדושה

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה שאל מרבי אבא אֵי הָכֵי בשלמא אם
הטעם של איסור אכילת חמץ בפסח היה משום

יָקָר, לְבַתֵּר לָא אַצְטְרִיף, לְשִׁתָּא אַחְרָא נָטִיר אֵינּוֹן יוֹמִין דְּסִלְיָק לְיַקִּירוּ דָּא, וְלָבֶשׂ אֵינּוֹן לְבוּשִׁין וְכֵן כָּל שְׂתָא וְשְׂתָא.

כִּהְיֵי גְוֹנָא יִשְׂרָאֵל, כְּתִיב שְׁבַעַת יָמִים שְׂאוּר לֹא יִמָּצָא, דְּאֵינּוֹן יוֹמֵי חֲדָוּתָא יוֹמִין דְּסִלְיָקוּ לְיַקְרָא דָּא וְנִפְקוּ מִשְׁעִבּוּדָא אַחְרָא, וּבְגִין כִּף נָטִרִין בְּכָל שְׂתָא וְשְׂתָא יוֹמִין דְּסִלְיָקוּ לְהֵאֵי יָקָר, וְנִפְקוּ מִרְשׁוּתָא אַחְרָא וְעָאלוּ בְּרְשׁוּתָא קְדִישָׁא, וְעַל דָּא כְּתִיב שְׁבַעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ.

הַמְצָה כַּמְתַּנָּה מִן הַשָּׁמַיִם לְהַכְנִיסָם בְּצֵל כִּנְפֵי הַשְּׂכִינָה

תָּא חֲזִי, כִּד הוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם הוּוּ בְּרְשׁוּתָא אַחְרָא, כִּד בְּעָא קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא לְקַרְבָּא לֹון לְגַבְיָהּ, יְהִי לֹון אַתֵּר דְּלַחֵם עֲנִי, לַחֵם עֲנִי, מֵאֵן עֲנִי, דָּא דוּד מְלַפָּא, דְּכְתִיב בֵּיהּ (תְּהִלִּים פ' א) כִּי עֲנִי וְאֶבְיוֹן אָנִי.

בַּפְסַח שֶׁהוּא זְמַן שְׁלִיטַת הַחֶסֶד יִתְקַרְבוּ הַבִּינוּנִים בַּתְּשׁוּבָה וַיִּצְאוּ

מִן הַשְּׂבִיָּה

בְּגִין דְּלֹא יִתְאַבְּדוּ אֲלֵיָן בִּינוּנִים אָמַר מֹשֶׁה וְכִי יִמְרוּן בְּנֵי עֲלָמָא דְאַנָּא כְּנַח דְּלֹא בְּעָא רַחֲמֵי עַל דְרִיָּה, בְּהֵוּא זְמַנָּא מְסַר גְּרַמְיָה עֲלֵיָהּ, הָדָא הוּא דְכְתִיב וְאֵם אֵינְךָ מְחַנֵּי נָא.

מֵתוֹק מַדְבַּשׁ

אַחְרָא, כִּי הַכְּנִיסוּ עֲצַמְם תַּחַת יַד הַקְּלִיפּוֹת עַל יַדֵּי שְׂאֲחָזוּ בַּמַּעֲשֵׂה גְלוּלֵי מִצְרַיִם, כִּד בְּעָא קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא לְקַרְבָּא לֹון לְגַבְיָהּ כַּשְׂרָצָה הַקְּב"ה לְקַרְבֵּי אֲוֹתָם אֲלֵוּ, יְהִי לֹון אַתֵּר דְּלַחֵם עֲנִי אִז נַתֵּן לְהֵם בַּמְתַּנָּה אֵת הַמְּקוֹם שֶׁל לַחֵם עֲנִי, כִּי עַדִּיין לֹא הָיוּ רְאוּיִם לַזֶּה, וְשׁוֹאֵל לְלַחֵם עֲנִי, מֵאֵן עֲנִי מִי הוּא הַעֲנִי, וּמִשִּׁיב דָּא דוּד מְלַפָּא זוּ הִיא הַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָאת דוּד הַמֶּלֶךְ, וְעַל שְׂמָה קְרָא דוּד הַמֶּלֶךְ הַתַּחְתּוֹן לְעַצְמוֹ עֲנִי דְכְתִיב בֵּיהּ כִּי עֲנִי וְאֶבְיוֹן אָנִי וְכַאֲרֵמֹז עַל הַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָאת אֲנִי שֶׁהִיא עֲנִיָּה וְאֲבִיוֹנָה, וְר"ל הַקְּב"ה הַבִּיאָם בְּצֵל כִּנְפֵי הַשְּׂכִינָה אֲפִילוּ שֶׁלֹא הָיוּ רְאוּיִים לַכֵּן. (וַיִּצֵּא דָף קְנֹו ע"א, וּבְכִיאוּרֵינוּ כַּרְךָ ה' ע"מ' שֶׁסָּג)

דְּסִלְיָק לְיַקִּירוּ דָּא וְלָבֶשׂ אֵינּוֹן לְבוּשִׁין וְכֵן כָּל שְׂתָא וְשְׂתָא לְשָׁנָה אַחְרַת שְׂמַר אֲוֹתָם הַיָּמִים שֶׁעָלָה לְגַדּוּלָהּ וּלְבֶשׂ אֲוֹתָם הַלְּבוּשִׁים וְכֵן בְּכָל שָׁנָה וּשְׁנָה אֲבַל לֹא יוֹתֵר.

כִּהְיֵי גְוֹנָא יִשְׂרָאֵל כַּעֲיֵן זֶה הוּא לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל כְּתִיב שְׁבַעַת יָמִים שְׂאוּר לֹא יִמָּצָא לְפִי שְׂאֵלוֹ הַיָּמִים דְּאֵינּוֹן יוֹמֵי חֲדָוּתָא, יוֹמִין דְּסִלְיָקוּ לְיַקְרָא דָּא וְנִפְקוּ מִשְׁעִבּוּדָא אַחְרָא שֶׁהֵם יָמֵי חֲדוּהָ, יָמִים שֶׁעָלוּ יִשְׂרָאֵל לְגַדּוּלָהּ וַיִּצְאוּ מִשְׁעִבּוּדֵי הַסְּטֵרָא אַחְרָא, וּבְגִין כִּף נָטִרִין בְּכָל שְׂתָא וְשְׂתָא יוֹמִין דְּסִלְיָקוּ לְהֵאֵי יָקָר וְנִפְקוּ מִרְשׁוּתָא אַחְרָא וְעָאלוּ בְּרְשׁוּתָא קְדִישָׁא וְעַל כֵּן שׁוֹמְרִים יִשְׂרָאֵל בְּכָל שָׁנָה וּשְׁנָה אֲלוֹ הַיָּמִים שֶׁעָלוּ לְאוֹתָהּ הַגְּדוּלָהּ וְהַכּוֹבֵד וַיִּצְאוּ מִרְשׁוֹת אַחְרַת וּנְכַסּוּ לְרִשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה וְעַל דָּא כְּתִיב שְׁבַעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ אֲבַל שְׂאֵר יָמוֹת הַשָּׁנָה אֵינְךָ אֲנֹו צְרִיכִים לְהִרְאוֹת עֲנִין חֲחִירוֹת כֻּלָּל. (כָּא דָף מ' ע"א, וּבְכִיאוּרֵינוּ כַּרְךָ ה' ע"מ' תֵּלָא-תֵּלָב)

בַּפְסַח שֶׁהוּא זְמַן שְׁלִיטַת הַחֶסֶד יִתְקַרְבוּ הַבִּינוּנִים בַּתְּשׁוּבָה וַיִּצְאוּ מִן הַשְּׂבִיָּה

בְּגִין דְּלֹא יִתְאַבְּדוּ אֲלֵיָן בִּינוּנִים בְּשִׁבְלֵי שְׂלֵא יִתְאַבְּדוּ אֲלוֹ הַבִּינוּנִים שְׂאֵין לְהֵן זְכוֹת אֲבוֹת כִּי לֹא חֲזוּר בַּתְּשׁוּבָה, בְּשִׁבְלֵם אָמַר מֹשֶׁה בַּתְּפִלְתּוֹ, וְכִי יִמְרוּן בְּנֵי עֲלָמָא דְאַנָּא כְּנַח דְּלֹא בְּעָא רַחֲמֵי עַל דְרִיָּה וְכִי יִפָּה הוּא שִׂיאֲמָרוֹ בְּנֵי הָעוֹלָם שְׂאֵינְךָ כְּנַח שְׂלֵא בִיקֵשׁ רַחֲמִים עַל

הַמְצָה כַּמְתַּנָּה מִן הַשָּׁמַיִם לְהַכְנִיסָם בְּצֵל כִּנְפֵי הַשְּׂכִינָה

תָּא חֲזִי כִּד הוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם הוּוּ בְּרְשׁוּתָא אַחְרָא בָּא וְרָאָה כִּשְׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם הָיוּ בְּרִשׁוֹת הַסְּטֵרָא

